

การข่มขู่สลายการชุมนุม: รัฐบาลนายสมัครฯ ยังจะมีความชอบธรรมที่จะบริหารประเทศไทยอยู่หรือ?

โดย ศาสตราจารย์ ดร.ชัยยงค์ พรหมวงศ์

การประกาศทางสถานีโทรทัศน์ของนายสมัคร สุนทรเวช นายกรัฐมนตรี หัวหน้าพรรคพลังประชาชน เมื่อเช้าวันที่ 31 พฤษภาคม 2551 ที่จะจัดการขึ้น "แตกหัก" กับการชุมนุมประชาชนไทยที่ยกระดับการชุมนุมประท้วงการแก้ไขรัฐธรรมนูญ มาเป็นการขับไล่รัฐบาล โดยอ้างว่า ตนเป็นนายกรัฐมนตรีที่มีความชอบธรรมเพราะได้มาจากการเลือกตั้ง และได้บริหารประเทศมากกว่าสามเดือน จึงไม่สมควรที่จะต้องถูกประท้วง วิพากษ์วิจารณ์และขับไล่ให้พ้นจากตำแหน่ง นายกรัฐมนตรี ตนไม่สามารถอดทนต่อไปได้ จึงต้องใช้มาตรการขั้นเด็ดขาดโดยการ "จัดการ" ให้การชุมนุมยุติหมดสิ้นโดยเร็ว

แต่เดชะบุญที่คำขู่ของนายสมัครฯ ไม่เป็นผลเมื่อรัฐบาลกลับลำและยกเลิกการสลายการชุมนุม โดยให้รัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยออกมาประกาศยุติการสลายฯ โดยอ้างว่าสาเหตุที่จะสลายการชุมนุม ว่าเกิดจากการมีกลุ่ม "บี๊ด สอง" วางแผนจ้าวางระเบิดกลุ่มพันธมิตร ณ สำนักงานทนายความแห่งหนึ่งที่บางโพ ดังนั้น นายกรัฐมนตรีหวังดี ไม่ต้องการให้ผู้ชุมนุมได้รับความเดือดร้อน เสียเลือดเนื้อเสียชีวิตจึงประสงค์จะให้การชุมนุมสิ้นสุดลง แต่เมื่อรัฐบาลสามารถควบคุมสถานการณ์ได้แล้ว จึงยกเลิกแนวคิดที่จะสลายการชุมนุม และปล่อยให้มีการชุมนุมประท้วงขับไล่รัฐบาลต่อไป

ประเด็นที่ต้องถามก็คือ เกิดอะไรขึ้นกับการตัดสินใจของนายกรัฐมนตรีในการออกมาประกาศเช่นนั้น โดยไม่ได้ปรึกษาหารือกับคณะรัฐบาล พรรคร่วมรัฐบาล และผู้นำเหล่าทัพ ก่อนจะมาอวดอ้างว่า ได้มีการเตรียมความพร้อมไว้แล้ว ทั้งๆ ที่ในความเป็นจริงเกิดจากการตัดสินใจของนายสมัครฯ เพียงคนเดียว ทำให้ประชาชนเห็นภาพประวัติศาสตร์ที่นายสมัครฯ เคยเกี่ยวข้องกับการปราบปรามผู้ประท้วงในอดีตเมื่อ พ.ศ. 2519 ที่กำลังจะเกิดซ้ำรอยขึ้นมาอีก

อุบัติการณ์นี้ แสดงให้ประชาชนสงสัยในความสามารถในการใช้วิจรรย์ญาณ และการถูกครอบงำด้วย *โมหจริต* ว่า ตนเองมีความชอบธรรมในการเป็นผู้นำประเทศ และ *โทสจริต* ที่แสดงออกมาด้วยกายกรรมและวจีกรรมที่แสดงความก้าวร้าวต่อสื่อมวลชน อันเป็นผลจาก *โลภจริต* ที่เห็นแก่เงินตราและอำนาจที่กลุ่มอำนาจเก่าหิบบิ้นให้ อันเป็นต้นตอแห่งการฉ้อราษฎร์บังหลวงครั้งร้ายแรงที่สุดในประวัติศาสตร์ไทย ...ยอมขายศักดิ์ศรี ขายวิจรรย์ญาณของตน เป็นตัวแทนของผู้ที่ถูกตราหน้าว่า โกงชาติโกงแผ่นดิน และปล่อยให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในพรรคพลังประชาชนที่ตนเองเป็นหัวหน้า ยืนหยัดแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อให้อันนั้นพ้นผิดจากการถูกกล่าวหาในคดีต่างๆ และป้องกันมิให้พรรคพลังประชาชนถูกยุบเพราะมีรองหัวหน้าพรรคเกี่ยวพันกับการทำผิดกฎหมายเลือกตั้ง ...ไม่ยอมรับฟังความคิดเห็น ทั้งๆ ที่ประชาชนทั่วประเทศแสดงความคิดเห็นผ่านสื่อมวลชนและสำนักพอลล์ต่างๆ ไม่เห็นด้วยกับการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ที่ได้ใช้มาเพียงไม่กี่เดือน และไม่นำพาความประสงค์ของประชาชนที่หวังจะให้รัฐบาลแก้ปัญหาปากท้องของประชาชนก่อน แต่รัฐบาลก็เมินเฉย จนนำมาสู่การประท้วงของพันธมิตรและประชาชนนับหมื่นแสนต่อเนื่องกันหลายวัน

จากพฤติกรรมดังกล่าว แสดงให้เห็นชัดเจนว่า นายสมัครฯ ขาดวิจารณญาณในการแก้ปัญหาบ้านเมือง ขาดความเป็นผู้นำ และไม่เป็นที่ยอมรับของประชาชน จึงถามหาความชอบธรรมที่นายสมัครฯ และคณะรัฐบาล จะบริหารบ้านเมืองต่อไป และขอวิงวอนให้ท่านพิจารณาตนเอง โดยยึดธรรมเนียมปฏิบัติของนักการเมืองในต่างประเทศที่เมื่อมีเรื่องชวนสงสัยเกี่ยวกับคุณธรรมและจริยธรรมก็มีความละเอียดใจและแสดงความรับผิดชอบลาออกจากตำแหน่งทันที เพราะเห็นว่า ตนเองขาดความชอบธรรมที่จะอยู่ในตำแหน่งต่อไป ยิ่งดำรงตำแหน่งสูงเท่าไรในคณะรัฐบาล ก็ย่อมต้องมีความรับผิดชอบสูงขึ้นเท่านั้น นักการเมืองไทยก็ไม่น่าจะมีระดับจริยธรรมด้อยกว่านักการเมืองในต่างประเทศ ด้วยการถือด้านอยู่ในตำแหน่ง เมื่อตนเองขาดความชอบธรรมไปแล้ว

ในฐานะที่เป็นนายกรัฐมนตรีที่มีอำนาจจริงจากพระบรมราชโองการฯ คุณสมัครฯ ควรจะเห็นประโยชน์ของประเทศชาติเป็นใหญ่ มิใช่ทำตามคำสั่งของใคร ควรต้องพยายามพิสูจน์ตนเองว่า ไม่ได้เป็นหุ่นเชิดของใคร แต่คุณสมัครฯ ได้เสียโอกาสในการพิสูจน์ตนเอง และเสียโอกาสในการทำงานเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติแล้ว....

ดังนั้น นายสมัครฯ สุนทรเวช และคณะรัฐมนตรี จะไม่พิจารณาตนเองบ้างเลย หรือว่า ท่านมีความชอบธรรมที่จะดำรงตำแหน่งต่อไปไม่ อย่างมีอ้าว่า พวกตนมาจากการเลือกตั้งต่อไปอีกเลย เพราะพวกคุณก็ทราบอยู่แล้วว่า พวกคุณได้รับเลือกตั้งอย่างบริสุทธิ์ธรรมมากน้อยเพียงไร.